

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/33/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6117233256
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Kvietok
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6117233256.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Kvietka a sudcov Mgr. Martina Štubniaka a Mgr. Janky Benkovičovej, v spore žalobcu Intrum Slovakia s.r.o., so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, IČO: 35 831 154, právne zastúpeného JUDr. Jánom Šoltésom, advokátom, so sídlom Mýtna 48, 811 07 Bratislava, proti žalovanému H. S., narodenému XX. XX. XXXX, s trvalým pobytom Y. XXXX/XX, XXX XX Banská Bystrica, o zaplatenie 934,92 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 9Csp/195/2017-98 z 24. októbra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu v druhom výroku **p o t v r d z u j e .**

II. Rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania (štvrtý výrok) **m e n í t a k**, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 69,72 % do troch dní od právoplatnosti uznesenia, ktorým súd prvej inštancie rozhodne o ich výške.

III. Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému nepriznal.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“, resp. „prvoinštančný súd“) napadnutým rozsudkom zastavil konanie ohľadne zaplatenia sumy 319,95 Eur s príslušenstvom (prvý výrok), žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 614,97 Eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 70,59 Eur od 30. 11. 2014 do zaplatenia, zo sumy 38,25 Eur od 30. 11. 2014 do zaplatenia, zo sumy 38,25 Eur od 30. 11. 2014 do zaplatenia, zo sumy 38,25 Eur od 21. 12. 2014 do zaplatenia, zo sumy 38,25 Eur od 21. 01. 2015 do zaplatenia, zo sumy 38,25 Eur od 21. 02. 2015 do zaplatenia, zo sumy 88,23 Eur od 21. 03. 2015 do zaplatenia, zo sumy 38,25 Eur od 21. 04. 2015 do zaplatenia, zo sumy 38,25 Eur od 21. 05. 2015 do zaplatenia, zo sumy 38,25 Eur od 21. 06. 2015 do zaplatenia, zo sumy 38,25 Eur od 21. 07. 2015 do zaplatenia, zo sumy 38,25 Eur od 21. 08. 2015 do zaplatenia a zo sumy 28,77 Eur od 21. 09. 2015 do zaplatenia a vo výške 5 % ročne zo sumy 28,77 Eur od 21. 10. 2015 do zaplatenia a zo sumy 16,11 Eur od 21. 11. 2015 do zaplatenia (druhý výrok) a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol (tretí výrok). O náhrade trov konania rozhodol tak, že žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu (štvrtý výrok).

2. Prvoinštančný súd takto rozhodol o žalobe, ktorou sa pôvodne obchodná spoločnosť Consumer Finance Holding, a. s. domáhala od žalovaného zaplatenia sumy 934,92 Eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne od 30. 11. 2014 do zaplatenia titulom zmluvy o pôžičke č. 7129191 zo dňa 26. 11. 2013, z ktorej si žalovaný svoje povinnosti riadne a včas neplnil a tak došlo k zosplatneniu pôžičky ku dňu 19. 11. 2014, o čom bol žalovaný informovaný listom zo dňa 29. 11. 2014.

3. Po procesnej stránke okresný súd rozhodnutie zdôvodnil tým, že uznesením zo dňa 23. 10. 2018 pripustil zmenu na strane žalobcu, nakoľko mal preukázané, že došlo k postúpeniu žalovanej pohľadávky. Nakoľko žalobca vzal čiastočne žalobu späť ohľadne sumy 178,38 Eur a tiež v časti požadovanej zmluvnej pokuty a poplatkov v sume 141,57 Eur, v tomto rozsahu konanie zastavil podľa § 145 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

4. Po vecnej stránke uviedol, že sa nestotožnil s názorom žalovaného, že zmluva o pôžičke nemala náležitosti vyžadované zákonom č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len „zákon o spotrebiteľských úveroch“) konštatujúc, že zmluva obsahovala aj namietané označenie veriteľa, dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti. Podľa názoru prvoinštančného súdu rozpis výšky splátok na splátky istiny, úrokov a poplatkov nie je zákonom vyžadovaný do takej miery, že by museli byť uvedené priamo v zmluve o úvere. Je postačujúce, ak rozpis jednotlivých položiek každej splátky sa uvádza v amortizačnej tabuľke, ktorá nie je automaticky súčasťou každej zmluvy a veriteľ ju má povinnosť vydať dlžníkovi na základe jeho žiadosti podľa § 9 ods. 3 a 5 zákona o spotrebiteľských úveroch s tým, že pokiaľ žalovaný namietal nesprávny údaj o priemernej RPMN, ust. § 9 ods. 2 písm. j) cit. zákona nevyžadovalo uviesť priemernú RPMN, ale len ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy.

5. Vo vzťahu k predčasnému zosplatneniu úveru dospel súd prvej inštanície k záveru, že žalobca nepreukázal, že by v zmysle ust. § 565 a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“) doručil do dispozičnej sféry žalovaného predčasné zosplatnenie dlhu a preto nepovažoval úver za predčasne zosplatnený. Ďalej sa zaoberal vznesenou námietkou premlčania splátok vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe v zmysle § 101 a § 103 OZ a nakoľko podľa všeobecných podmienok zmluvy o pôžičke bola lehota splatnosti jednotlivých splátok do 20. dňa príslušného mesiaca a žaloba bola podaná dňa 20. 09. 2017, boli premlčanými splátky splatné do 20. 08. 2014, t. j. 9 splátok od prvej splátky splatnej dňa 20. 12. 2013. Nepremlčanými boli splátky od 20. 09. 2014 do 20. 11. 2016 t. j. 25 splátok po 88,23 Eur spolu v sume 2.205,75 Eur. Žalovaný uhradil sumu 1.568,10 Eur a tak po odpočítaní úhrad žalovaného od sumy 2.205,75 Eur predstavoval jeho dlh sumu 637,65 Eur. Žalobca si uplatňoval len zaplatenie sumy 614,97 Eur, preto okresný súd žalobe v tomto rozsahu vyhovel.

6. Keďže súd prvej inštanície nemal preukázané, že došlo k predčasnej splatnosti dlhu, mohol si žalobca uplatniť úrok z omeškania len od splatnosti jednotlivých splátok. Žalobca si uplatnil úrok z omeškania od 30. 11. 2014 vo výške 5,05 % ročne a následne vo výške 5 % od 23. 09. 2017 až do zaplatenia. Takýto úrok prvoinštančný súd priznal žalobcovi u jednotlivých splátok resp. ich nedoplatku za obdobie september 2014 až november 2015, kedy suma týchto splátok predstavovala nedoplatok priznaný žalobcovi v sume 614,97 Eur. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol ako nedôvodnú.

7. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa zásady úspechu v spore v súlade s ust. § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), keď žalobca bol úspešný ohľadom požadovanej istiny v plnom rozsahu.

8. V zákonnej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalovaný napadajúc výrok, ktorým mu súd prvej inštanície uložil povinnosť zaplatiť sumu 614,97 Eur s príslušenstvom (druhý výrok) a výrok o trovách konania (štvrtý výrok), a to z dôvodu, že rozhodnutie okresného súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Žiadal rozsudok okresného súdu v tejto časti zrušiť a vrátiť vec súdu prvej inštanície na ďalšie konanie a nové rozhodnutie alebo zmeniť tak, že súd žalobu zamietne a neprizná právo na náhradu trov konania žiadnej zo strán sporu.

9. V odvolaní citoval ust. § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch s tým, že podľa súhrnných informácií o údajoch o novoposkytnutých úveroch veriteľmi za 3 štvrtrok 2013 platných pre zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzatvorené od 16. 11. 2013 do 15. 02. 2014 bola priemerná RPMN pre ostatné spotrebiteľské úver vo výške od 1.500,- Eur do 6.500,- Eur so zmluvnou splatnosťou od 1 do 5 rokov vo výške 21,09 %. Nakoľko zmluva o pôžičke neobsahovala správny údaj o priemernej RPMN, úver je bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/68/2018 a Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co/138/2018 tvrdiac, že zákon v čase podpisu zmluvy vyžadoval, aby zmluva o úvere obsahovala výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia. Zákonodarca až od 01. 05. 2018 upravil

dané ustanovenie tak, že nie je potrebné, aby zmluva obsahovala rozčlenenie splátky na istinu, úroky a poplatky.

10. Žalovaný tiež namietal výrok o trovách konania argumentujúc, že späťvzatie žaloby v časti nákladov na vymáhanie pohľadávky bolo procesným neúspechom žalobcu. Žalobca sa podanou žalobou domáhal zaplata sumy 934,92 Eur, žalobu však vzal späť v časti nákladov na vymáhanie pohľadávky v sume 141,57 Eur, čo z pohľadu priznania práva na náhradu trov konania predstavuje úspech žalobcu 84,86 %. Ak bol teda úspech žalobcu 84,86 % a neúspech 15,14%, mal súd prvej inštancie priznať žalobcovi pomernú náhradu trov konania v rozsahu 69,72 %.

11. Žalobca sa k odvolaniu žalovaného nevyjadril.

12. Na základe odvolania žalovaného krajský súd, ako súd odvolací v zmysle § 34 CSP, vec preskúmal v rozsahu určenom ustanoveniami § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie v druhom výroku podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil a vo výroku o trovách konania podľa ust. § 388 CSP zmenil, pretože neboli splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 CSP), ani zrušenie (§ 389 CSP).

13. Odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie žalovaného je dôvodné iba vo vzťahu k výroku napadnutého rozsudku o trovách konania, pretože okresný súd rozhodol správne, keď uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 614,97 Eur s príslušenstvom.

14. Prvoinstančný súd správne konštatoval, že zmluva uzavretá medzi právnym predchodcom aktuálneho žalobcu a žalovaným je zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a správne tiež uzavrel, že obsahuje všetky náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 cit. zákona a že na jej základe žalovanému poskytnutý spotrebiteľský úver nemožno považovať za bezúročný a bezpoplatkov. A hoci nesprávne uviedol, že zmluva nemusela obsahovať údaj o výške priemernej RPMN, tento nedostatok nemal vplyv na vecnú správnosť rozsudku.

15. Podľa ust. § 9 ods. 2 písm. y) zákona o spotrebiteľských úveroch účinného v čase uzavretia zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným platilo, že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

16. Správne tak žalovaný namietal, že zákon v čase uzavretia zmluvy uvedenie priemernej hodnoty vyžadoval, túto náležitosť ale uzavretá zmluva obsahuje uvádzajúc jej hodnotu v bode V. zmluvy na úrovni 20,83 %. Žalovaný potom správne uviedol, že v zmluve obsiahnutá hodnota je nesprávna, keď v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. y) v spojení s ust. § 21 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch mala byť v zmluve uvedená hodnota priemernej RPMN na úrovni 21,09 % platnej ku dňu podpisu zmluvy. Táto chyba však podľa odvolacieho súdu nespôsobila bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, pretože hodnota priemernej RPMN nebola uvedená v neprospech žalovaného ako spotrebiteľa, t. j. v dôsledku takto chybného uvedeného údajov nemohlo dôjsť k uvedeniu žalovaného do omylu, že si berie výhodnejší (lacnejší) úver v porovnaní so situáciou na finančnom trhu. V zmluve bol uvedený údaj o výške priemernej RPMN v hodnote 20,83 %. To vzhľadom na výšku úrokovej sadzby a RPMN v zmluve na úrovni 21 % mohlo u žalovaného vzbudiť jedine presvedčenie, že si berie drahší úver v porovnaní s trhovým priemerom. Skutočnosť, že tento údaj nebol pre žalovaného nijak skutočne rozhodujúcim je zrejmá z toho, že sa pre uvedený úver v konečnom dôsledku aj rozhodol. Iná situácia by samozrejme bola, ak by veriteľ priemernú RPMN v zmluve uviedol vyššiu než v tom čase platných 21,09 %, lebo v takom prípade by sa daný úver s úročením a RPMN 21 % mohol zdať výhodnejší a mohol by tým ovplyvniť rozhodnutie spotrebiteľa (žalovaného) vstúpiť do zmluvného vzťahu. Také situácia ale nenastala a preto odvolací súd vychádzajúc z toho, že aj nesprávnosť samotného údajov o RPMN má pre spotrebiteľa výhodné účinky len vtedy, ak je RPMN uvedená v neprospech spotrebiteľa (§ 11 ods. 1 písm. d) zákona

o spotrebiteľských úveroch), nestotožnil sa so žalovaným v názore o bezúročnosti a bezpoplatkovosti jemu poskytnutého úveru.

17. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaného, že sa v zmluve vyžadovalo rozčlenenie splátky na istinu, úroky a poplatky odvolací súd konštatuje, že tento aspekt zmluvy súd prvej inštancie vyhodnotil správne. V zmluve (v jej V. časti) je jednoznačne uvedený celkový počet splátok (36) a ich mesačná výška (88,23 Eur), pričom žalovaný v zmysle VI. časti zmluvy súhlasil s výškou a počtom splátok, ktoré sa zaviazal uhrádzať v pravidelných splátkach a termínoch vo výške podľa zmluvy a rovnako v zmluve o pôžičke v časti VII. „Zmluvné podmienky“ v bode 6.2 a 6.3 je uvedené, že pokiaľ nie je v splátkovom kalendári alebo v zmluve uvedené inak, sú splátky splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci s tým, že prvá splátka je splatná v nasledujúci mesiac po uzatvorení zmluvy o pôžičke (pokiaľ nie je dohodnuté inak). Z uvedeného je podľa názoru odvolacieho súdu zrejme kedy boli splatné jednotlivé splátky úveru, ako aj to, kedy bola splatná prvá a posledná splátka a teda zmluva umožňovala žalovanému bez akýchkoľvek pochybností identifikovať tieto zákonné náležitosti zmluvy. Dôkazom toho sú aj úhrady prvých splátok, ktoré realizoval okolo 20. dňa v danom mesiaci. Pokiaľ potom ide o konkrétnu štruktúru splátky, v rozhodnutí Súdny dvor EÚ vo veci C-42/15 uviedol, že zmluva o spotrebiteľskom úvere nemusí obsahovať vo forme amortizačnej tabuľky, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie istiny. Reflektovala to následne aj vnútroštátna judikatúra (pozri napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22. 02. 2018) a pod vplyvom toho aj legislatíva, kedy s účinnosťou od 01. 05. 2018 zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v ust. § 9 ods. 2 písm. i) vyžaduje, aby v zmluve o spotrebiteľskom úvere bola uvedená výška, počet a frekvencia splátok. Vzhľadom na uvedené nebol dôvodným ani poukaz žalovaného na rozhodnutia iných krajských súdov.

18. Napokon čo sa týka námietky žalovaného o tom, že celkovo uhradil sumu 2.185,71 Eur, výpočet žalobcovi prisúdenej sumy okresným súdom bol v postupe v zásade správnym a hoc vo výsledku nie, nemalo to vplyv na rozhodnutie v spore. Žalovaný totiž uhradil prvých sedem splátok po 88,23 Eur, čo je 617,61 Eur. Tieto žalobca samozrejme nepožadoval. Následne ďalšie dve splátky boli premlčanými a nepremľčanými boli splátky od 20. 09. 2014 do 20. 11. 2016, čo je celkovo 27 splátok (nie 25 ako uviedol okresný súd) x 88,23 Eur a to predstavuje sumu 2.382,21 Eur. Počas tohto obdobia žalovaný uhradil sumu 1.389,72 Eur a po podaní žaloby ešte celkovo 178,38 Eur, čo je spolu 1.568,10 Eur. Keďže žalovaný mal uhradiť sumu 2.382,21 Eur, z ktorej uhradil iba sumu 1.568,10 Eur, ich rozdiel (814,11 Eur) neprevyšuje žalovanú sumu 614,97 Eur, ktorá zostala predmetom žaloby a ktorou bol okresný súd viazaný (§ 216 ods. 1 CSP).

19. Vo vzťahu k trovám prvoinštančného konania odvolací súd uvádza, že v prejednávanej veci sa žalobca domáhal voči žalovanému pôvodne zaplata sumy 934,92 Eur s príslušenstvom. Žalobca bol úspešný v rozsahu sumy 614,97 Eur a ohľadne sumy 178,38 Eur bolo konanie zastavené, pretože žalobca zobral žalobu späť v dôsledku zavinenia žalovaného, ktorý túto sumu uhradil po podaní žaloby. Aj v tejto časti je preto žalovaný povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP. Takúto situáciu zákon výslovne neupravuje (čiastočný úspech a čiastočné zavinenie na zastavení konania), preto odvolací súd aplikoval § 255 ods. 1 a 2 v spojení s § 256 ods. 1 CSP a určil pomerný úspech oboch strán sporu. Žalobca bol teda úspešný v rozsahu sumy 793,35 Eur (614,97 Eur + 178,38 Eur) žalovaný zasa v rozsahu sumy 141,57 Eur, kde žalobca zobral žalobu späť bez uvedenia dôvodu. Percentuálny úspech žalobcu tak predstavuje po zaokrúhlení 84,86 % (793,35 Eur zo žalovanej sumy 934,92 Eur), zvyšok je úspechom žalovaného, t. j. 15,14 %. Čistý úspech žalobcu je potom prevažujúci a predstavuje 69,72 % (84,86 % mínus 15,14 %), v ktorom rozsahu má žalobca nárok na náhradu trov konania voči žalovanému. Preto odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu vo výroku o trovách konania a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v rozsahu 69,72 %. Odvolací súd s poukazom na § 262 ods. 1 CSP rozhodol len o nároku na náhradu trov konania, keď s poukazom na § 262 ods. 2 CSP o výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a 2 CSP a hoc v prevažujúcej miere bol v odvolacom konaní úspešný žalobca, ktorému ale trovy nevznikli (k odvolaniu žalovaného sa nevyjadril), odvolací súd vyslovil, že mu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 CMP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a

ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).